

не си ходилъ, а главатарѣтъ, съ когото казвашъ, че си скиталъ, отъ два дни е боленъ на легло отъ ранитѣ си, получени отъ завчерашното нападение.

Главатарѣтъ, който подслушваше разговора, потвърди, че никжде не е ходилъ и никаква мечка не го е нападала. Момѣкътъ не можа да си довърши разказа и дълбоко се замисли. Той недоумяваше и се питаше: какъ е възможно да нѣма рана на врата му, възможно ли е главатарѣтъ да не е напускалъ пещерата, когато и двамата се бориха съ мечката и най-после я убиха. Всичко това той добре помни, защото се случи преди малко.

Въ сжщностъ работата стоеше така: момѣкътъ наистина не бѣше ходилъ никжде и до този мигъ спа дълбокъ сънъ. Онова, което той почна да разказва, бѣше го сънувалъ и вѣрваше, че наистина се е случило.

* * *

Всѣки човѣкъ сънува. Ние сънуваме приятни и неприятни сѣнища, но никога не ги смѣсваме съ действителността, т. е. не казваме, че това е истина, а сънъ. Обаче, нѣкогашниятъ човѣкъ, имайки твърде ограниченъ умъ, не правилъ разлика между онова, което сънува и това, което преживява, когато е буденъ. Той вѣрвалъ, че онова, което е вършилъ насъне, наистина се е случило. И сега момѣкътъ си задава въпроса: „Ако азъ съмъ спалъ досега въ пещерата, за което моитѣ близки ме увѣряватъ, какъ е възможно въ сжщото това време да напустна пещерата, да скитамъ заедно съ главатаря и да се боря съ мечка?“

Такива загадки, благодарение на сѣнищата, преди много хиляди години сж вълнували ума на предисторическия човѣкъ, докато най-после той